

Bijgaand vind u mijn tekst zoals ik die heb voorgedragen tijdens de stadsronde op 11 december m.b.t. busstation Meerssenerweg.

Voel u vrij om deze tekst te verspreiden onder een ieder die er in geïnteresseerd is dan wel betrokken is bij de totstandkoming van het besluit.

Bedankt nogmaals dat ik in de gelegenheid ben gesteld om op deze avond mijn verhaal te doen.

Met vriendelijke groet,

Gemeente Maastricht

Ingek.: 12 DEC 2018

Reg. nr.: 2018.40072

Beste raadsleden,

Werkelijk alles begint met een droom...

Bijvoorbeeld de droom om van het station in Maastricht een internationaal knooppunt te maken. Maar voor ik het daarover wil hebben neem ik u mee naar het jaar 1980

Ik was een meisje van zeven met maar één enorm grote droom.... Een eigen pony! Let wel, een eigen pony, in het schuurtje, in de tuin. Dat ons rijtjeshuis een tuintje had met een krappe 10m2 gras en een schuurtje waar net onze drie fietsen in pasten was volgens mijn kinderlijke brein geen enkele reden om geen pony te nemen. Er was immers liefde, er was onderdak en er was gras, punt.

Mijn vader, die een mooie droom wel kon waarderen en zijn prinsesje niets liever dan gelukkig zag hield wijselijk zijn mond, en daarmee mij in de waan dat mijn droom best uitvoerbaar zou zijn. Ik verdacht hem er zelfs van dat hij, met zijn impulsieve karakter het stiekem ook wel een goed idee vond.

Maar daar was mijn moeder... Godzijdank was daar mijn moeder! Zij leerde me al snel mijn eerste grote levensles. Je kunt iets wel heeeel graag WILLEN, maar dat wil niet zeggen dat het ook KAN en dat het ook MAG.

Want die pony zou natuurlijk zijn kont niet kunnen keren in dat schuurtje en dat lapje gras zou hij er in een ochtend doorheen eten. Tevens zou het een financiële aderlating worden voor ons gezin. Kortom het KON gewoon niet.

Daarnaast moesten we volgens haar toch ook aan de burens denken, die arme mensen zouden al snel veel overlast hebben van die voortdurend poep producerende pony in onze tuin. In het ergste geval zouden ze de rijdende rechter (die toen nog niet bestond maar u begrijpt mijn punt) op ons af sturen die dan vervolgens zeker zou bepalen dat de tuin echt geen optie was voor een pony. Kortom een pony in onze tuin, het zou gewoon niet MOGEN van de rechter.

Na enkele dagen treuren en nog een beetje zeuren, besefte ik gelukkig al gauw dat mijn droom niet reëel was en gewoonweg niet kon en niet mocht. Gelukkig kwam mijn lieve moeder wel met een mooi alternatief, ik mocht op paardrijles.

Terug nu naar 2018. Ook een droom, maar nu met een paar kinderen in de hoofdrol. Eentje die van het station een internationaal knooppunt wil maken. En nog een groepje dat daar graag gebruik van maakt om hun bussen op een A locatie te laten stoppen. (zeg maar in de achtertuin).

Maar ze kunnen dit wel graag WILLEN, maar KAN het ook. Leent dit kleine en dure stukje grond aan de rand van een woonwijk zich ervoor om hier 100 bussen per dag te laten stoppen? Hoe zit het met veiligheid, milieunormen, overlast, handhaving, planschade, het totale kostenplaatje...

En ze kunnen dit wel graag WILLEN, maar MOGEN ze het ook?

Ja hoor zegt de wethouder, als wij een busstation willen realiseren en er is voldoende draagvlak dan mag dat. En ja hoor zeggen de busmaatschappijen, wij mogen volgens internationale regelgeving overal halteren waar er een bushalte is...

Oké, dus als ons gezin unaniem besluit dat we een pony in de schuur willen, (en het lijkt me dat dat ook best zal mogen volgens internationale regelgeving), dan staat ons dus helemaal niets in de weg dat ook te doen? En als we dan die pony aanschaffen, maar vervolgens geen geld meer hebben om de mest af te voeren, blijft het dan hetzelfde verhaal? In eerste instantie lijkt het volgens de wet inderdaad allemaal te mogen, maar je moet wel heel erg kortzichtig zijn om dit de burens aan te doen. Want zodra jouw droom een heuse nachtmerrie wordt voor de omwonenden moet je toch op z'n minst goed nadenken over wat je teweeg brengt.

En laat het duidelijk zijn, ik weet als geen ander hoe het is om te dromen, en ik denk dan ook dat deze droom in een aangepaste variant een hele mooie droom is. Ik geloof dat op het moment dat je de specifieke locatie loslaat en ervan droomt om van DE STAD Maastricht een internationaal knooppunt te maken, dat er dan hele mooie dingen kunnen gebeuren.

Heb ik als laatste nog een gewetensvraag aan jullie allen, wie wil u zijn in dit verhaal?

De vader die geen nee tegen zijn kind wil zeggen en het stiekem een mooie droom vindt ook al voelt hij aan zijn water dat het niet ideaal gaat zijn. Dat het in het gunstigste geval toch gedoe gaat opleveren en in het ergste geval ruzie met de burens, en een flinke hap uit de spaarrekening.

Of wil u de moeder zijn, realistisch en verstandig. Een moeder die zich niet onder druk laat zetten door een dromend en wellicht zeurend kind, maar het grote geheel in het oog houdt en perfect weet wat wel en wat niet kan. Een strikte maar ook lieve moeder die misschien niet akkoord gaat met dit ridicule plan, maar zeker wel te porren is voor een mooi (en goedkoper) alternatief.